

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/14/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713202379
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1713202379.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predseda senátu JUDr. Branislav Král a členky senátu JUDr. Michaela Krajčová a Mgr. Jana Janics Bajánková, v spore žalobcov: 1./ S.. F.. Z. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. 3, X., 2./ VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., so sídlom Limbová 3, Limbach, IČO: 31 342 841, proti žalovanému: Z.. S. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, V., o určenie, že žalovaný neposkytol žalobcovi kvalifikované a kompetentné právne služby, o zaplatenie pohľadávky 6 % ročne zo sumy 631.567,22 eur od 23.01.2006 do 21.04.2008 a o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 9.958,18 eur, o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/34/2013-509 zo dňa 31.10.2023, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/34/2013-509 zo dňa 31.10.2023 o d m i e t a.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 10C/34/2013-509 zo dňa 31.10.2023 rozhodol tak, že sťažnosť žalobcu v 1. rade proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/34/2013-490 zo dňa 30.06.2023 zamietol. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že proti citovanému uzneseniu (č.k. 10C/34/2013-190 zo dňa 30.06.2023) podal dňa 02.08.2023 v zákonnej lehote sťažnosť žalobca v 1. rade, ktorý uviedol, že ide o nezákonné uznesenie, ktorým okresný súd porušením a obchádzaním zákona priznal žalovanému na škodu majetkových práv žalobcov v 1. rade a v 2. rade neexistentné a hodnoverne nepreukázané trovy konania v sume 13,70 eur, ku ktorých úhrade porušením princípu proporcionality a primeranosti úmerne uplatneným nárokom žalobcami zaviazal porušením C.s.p. neproporcionálne spoločne a nerozdielne oboch žalobcov, o to viac, že o ich priznanie žalovaný riadne a predpísaným spôsobom nepožiadaval, čím sa okresný súd dopustil podľa právneho názoru oboch žalobcov nadpráce v prospech žalovaného. Teda okresný súd nerozhodol o trovách konania ako celku (viď judikatúra ESLP vo veci Čičmanec p Slovensku), keďže v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok na ochranu osobnosti a nemajetkovej ujmy uplatnenej žalovaným voči žalobcovi v konaní sp.zn. 5C/813/2008 bol žalobca v 1. rade na 100 % úspešný a teda stav právnej neistoty žalobcu v 1. rade o výsledok konania ako celku v dôsledku diskriminačného konania a rozhodovania okresného súdu stále trvá, keďže tento súd nerozhodol riadne o trovách konania pri ich posúdení ako celku, bol porušený princíp právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 C.s.p. v neprospech žalobcu v 1. rade. Doposiaľ nebolo preverené súdom, či žalovaný nepredstieral súdu ochorenie na demenciu pri Alzheimerovej chorobe. Preto navrhol napadnuté nezákonné arbitrárne odôvodnené rozhodnutie zrušiť v celom rozsahu a nepriznať žalovanému trovy konania a súčasne rozhodnutia o trovách konania pri ich posúdení ako celku v prospech žalobcu v 1. rade - rozsudok ESLP Zomborová proti Slovensku. Po preskúmaní sťažnosti súd prvej inštancie dospel k názoru, že táto je nedôvodná, nakoľko vyšší súdny úradník rozhodoval iba o výške náhrady trov konania, nie o samotnom nároku, ktorý bol napadnutý sťažnosťou, pričom po preskúmaní napadnutého uznesenia súd prvej inštancie konštatoval, že všetky priznané trovy konania v zmysle napadnutého uznesenia sú účelne vynaložené, a teda aj rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka je vecne správne. Sťažnostné argumenty žalobcu v 1. rade podľa súdu prvej inštancie smerujú skôr voči

rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania žalovanému, ktoré mohol uplatniť v odvolacom konaní proti rozsudku 10C/34/2013-328 zo dňa 06.11.2017. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté v meritórnom rozhodnutí súdu prvej inštancie, t.j. konkrétne v rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/34/2013-328 zo dňa 06.11.2017, právoplatným dňa 03.05.2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/119/2019-450 zo dňa 28.03.2023 a v spojení s uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/34/2013-342 zo dňa 06.11.2017 a v spojení s uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/34/2013-349 zo dňa 29.11.2018, ktorým súd žalobu zamietol a zároveň rozhodol, že žalobca v 1. rade a žalobca v 2. rade sú povinní nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu. Na základe uvedeného vyšší súdny úradník rozhodoval v súlade s § 262 ods. 2 C.s. p.. Nakoľko už bolo o nároku právoplatne rozhodnuté, vyšší súdny úradník rozhodoval iba o výške trov konania, na ktoré mal žalovaný nárok. Preto sa vyšší súdny úradník ani nemohol zaoberať tým, že by trovy konania žalovanému nepriznal, nakoľko o nároku už bolo právoplatne rozhodnuté tak, že bol priznaný žalovanému v celom rozsahu a vyšší súdny úradník už rozhodoval iba o ich výške na základe obsahu spisového materiálu.

2. Podaním zo dňa 11.12.2023 žalobcovia v 1. a 2. rade podali proti uvedenému uzneseniu č.k.10C/34/2013-509 zo dňa 31.10.2023 odvolanie s odôvodnením, že ide o zjavne arbitrárne uznesenie okresného súdu, ktorým tento nezákonne a nespravodlivo, zneužitím a ohýbaním práva, rozhodol, hoc sa dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal s tým, že žalobca v 1. rade a žalobca v 2. rade vystupovali v konaní samostatne, a preto nemohli byť okresným súdom zaviazaní na podklade uznesenia č.k. 10C/34/2013-490 zo dňa 30.06.2023 spoločne a nerozdielne uhradiť žalovanému trovy konania vo výške 13,70 eur. Týmto rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcu v 1. a 2. rade podľa čl. 1, ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto žiada, aby odvolací súd napadnuté nespravodlivé uznesenie zo dňa 31.10.2023 č.k. 10C/34/2023-509 zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, poprípade ho zmeniť s uložením povinnosti žalobcovi v 1. rade uhradiť žalovanému sumu 0 eur a žalobcovi v 2. rade uhradiť žalovanému sumu 0 eur, keďže z nemožného nie je možné uložiť povinnosť, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolatelia žiadali zároveň priznať trovy konania a právneho zastupovania. Ďalej namietali, že žalobcovi v 2. rade nebola okresným súdom doručená sťažnosť žalobcu v 1. rade z 02.08.2023 (pozri rozsudok ESLP vo veci Ziegler proti Švajčiarsku, Brandstatter a spol. proti Rakúsku).

3. Odvolací súd, prv než pristúpil k posudzovaniu dôvodnosti podaného odvolania z jeho vecnej stránky, posúdil, či odvolatelia splnili všetky zákonom vyžadované podmienky, ktoré odvolaciemu súdu umožnia odvolanie meritórne prejednať a na základe takéhoto preskúmania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v 1. a 2. rade je potrebné odmietnuť.

4. Podmienky prípustnosti odvolania sú upravené v ustanoveniach § 355 až 363 C.s.p. a sú nimi: 1. spôsobilý predmet odvolania, 2. zachovanie zákonnej lehoty na podanie odvolania, 3. procesná legitímácia odvolateľa, 4. dodržanie zákonných náležitostí odvolania. Prvé dve podmienky majú povahu objektívnu, kým ďalšie dve sú subjektívnymi podmienkami prípustnosti odvolania. Následkom absencie naplnenia niektorej z procesných podmienok prípustnosti odvolania je jeho odmietnutie.

5. V zmysle § 386 C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo d) nemá náležitosti podľa § 363 C.s.p., ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia pod písm. c) odvolanie je možné účinne podať iba proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie je odvolanie prípustné iba vtedy, ak zákon nevylučuje odvolací prieskum. V prípade rozsudkov sa uplatňuje všeobecný princíp, podľa ktorého je odvolanie prípustné vždy, okrem prípadov, ak to zákon vylučuje. Výluky z možnosti podať odvolanie proti rozsudku sú obsiahnuté v ustanovení § 356 C.s.p., pričom ide o prípady neprípustnosti odvolania proti tzv. skráteným rozhodnutiam za predpokladu, ak neboli splnené podmienky na ich vydanie. Pri uzneseniach naopak platí, že odvolanie je prípustné iba vtedy, ak to zákon pripúšťa. Ide o koncepčnú zmenu zavedenú rekodifikáciou civilného konania. Uznesenia, proti ktorým je možné účinne podať odvolanie, sú taxatívne vymenované v ustanovení § 357 C.s.p.. Ak bude podané odvolanie proti uzneseniu, ktoré nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte, musí byť odmietnuté. Proti inému uzneseniu, než je vymenované v § 357 C.s.p., odvolanie nie je prípustné. Ak však pôjde o uznesenie, ktoré vydal súdny úradník a ktoré sa doručuje, je proti nemu prípustná sťažnosť (§ 239 a nasl. C.s.p.).

6. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol o tom, že zamietol sťažnosť žalobcu v 1. rade (aj keď podľa názoru odvolacieho súdu išlo v danom prípade o sťažnosť podanú spoločne žalobcom v 1. aj 2. rade; k danému sa vyjadruje odvolací súd v odôvodnení nižšie) proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým vyšší súdny úradník rozhodol v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania. V zmysle vyššie uvedeného, vzhľadom na skutočnosť, že takéto uznesenie nie je uvedené medzi taxatívnym vymenovaním uznesení v § 357 C.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade nie je prípustné, nakoľko ho nie je možné proti danému uzneseniu podať.

7. Nová právna úprava v záujme zjednodušenia a zefektívnenia rozhodovania o trovách konania upúšťa od doterajšieho spôsobu rozhodovania. Rozhodovanie o trovách konania dôsledne rozdeľuje najprv na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania a až potom (po právoplatnosti rozhodnutia) na rozhodovanie o výške náhrady trov konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania záväzným spôsobom vyrieši otázku, ktorej strane súd priznáva náhradu trov konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania tiež záväzným spôsobom vyrieši otázku, v akom pomere (podiele) k celkovým trovám konania súd priznáva strane nárok na náhradu trov konania. Znamená to, že súd jednoznačným spôsobom určí, či má strana nárok na náhradu všetkých trov konania (preukázaných, odôvodnených a účelne vynaložených výdavkov (§ 251 C.s.p.)) alebo len ich časti. O nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 C.s.p.). Týmto rozhodnutím bude spravidla rozhodnutie vo veci samej. Môže ním však byť aj rozhodnutie, ktorým sa konanie zastavuje (teda sa končí bez meritórneho rozhodnutia). Bez ohľadu na to, v akom konečnom rozhodnutí je obsiahnutý výrok o nároku na náhradu trov konania a tiež bez ohľadu na to, ako súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol (priznal plnú náhradu, priznal len čiastočnú náhradu, nepriznal žiadnu náhradu), vždy bude proti tomuto výroku prípustné odvolanie. V druhej fáze rozhodovania, ktorá nasleduje po právoplatnosti rozhodnutia (výroku) o nároku na náhradu trov konania, sa rozhoduje o výške náhrady trov konania. Ide o presné vyčíslenie čiastky, ktorá zodpovedá nároku na náhradu trov konania, ktorý bol strane právoplatne priznaný. O výške náhrady trov konania rozhoduje súdny úradník samostatným rozhodnutím (uznesením). Proti tomuto rozhodnutiu však už odvolanie nie je prípustné. Napadnúť ho možno len sťažnosťou podľa § 239 a nasl. C.s.p.. Ak však došlo zo strany súdu prvej inštancie k zamietnutiu takejto sťažnosti, ani proti danému uzneseniu už zákon nepripúšťa možnosť podať odvolanie.

8. Ak aj žalobcovia v 1. a 2. rade v podanom odvolaní namietali, že predmetná sťažnosť zo dňa 02.08.2023 nebola doručená žalobcovi v 2. rade, tak táto námietka neobstojí. Odvolací súd zastáva názor, že z obsahu danej sťažnosti zo dňa 02.08.2023 (č.l. 501) je zrejmé, že bola podaná tak žalobcom v 1. rade, ako aj žalobcom v 2. rade, o čom svedčia už úvodné slová: „...žalobcovia 1/ a 2/ podávajú týmto dôvodne a zmysluplne sťažnosť...“, ako aj podpisy oboch žalobcov na uvedenej sťažnosti. Preto, ak táto sťažnosť bola podaná oboma žalobcami, súd prvej inštancie nemusel doručiť danú sťažnosť žalobcovi v 2. rade, a navyše mu takáto povinnosť ani z ustanovenia § 239 a nasl. C.s.p. ani nevyplýva. Ak teda súd prvej inštancie rozhodol predmetným uznesením tak, že zamietla sťažnosť žalobcu v 1. rade, je to podnet na vydanie opravného uznesenia v zmysle § 224 C.s.p., nie však na podanie odvolania.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto rozhodol s poukazom na § 386 písm. c) C.s.p. tak, že toto odvolanie odmietol.

10. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).